

השפעת גירושים על הילדים

- ילד לא בחר להיוולד. ההורים, באנוכיות ורצון שלהם, החליטו להוליד אותו. לעולם לא פשוט. לעולם של אתגרים חברתיים. לעולם של אתגרי "מי אני". לעולם של אתגרי כלכלה. לעולם של אתגרי זוגיות. החיים מאוד קשים. ועכשיו, אני אמור גם להתמודד, עם הורים שמתגרשים, ואת ההשפעה של זה לכל החיים, כי בכל אירוע שלי כאדם בוגר וילד להורים גרושים, אני לעולם אחיה באי נעימות, מהמצב הזה. בגלל ההורים שלי. שלא מצאו דרך להסתדר ביחד.
- ילד של הורים גרושים, המון פעמים, ירגיש שהחיים התפרקו לו והבסיס, התשתית, השסי, הלך. יש לזה השפעה על כל החיים. על הביטחון שלך בחיים. על השקט שלך. על המסגרת שיכולה היתה להיות לך.
- הקשרים עם האחים, יכולים להיות פחות מלוכדים, במשפחה שהפסיקה להיות מלוכדת.
- ארוחות שישי, אצל ילד להורים גרושים, אינן אותו הדבר. ההורים שלו, לא ביחד, בארוחת שישי או חגים.
- למי להיצמד חושב ילד להורים גרושים? לאמא? לאבא? למי ללכת? עם מי להיות? המחשבות האלה משגעות + בסוף נצמדים למישהו, והשני, ההורה האחר, סובל. זה יכול להגיע בהמשך גם לדילול הקשר עם אחד מההורים, ואף לניכור הורי.
- בגיל 14/15 או לפני זה, ילדים בוחרים הורה עיקרי, ובית עיקרי. ההורה השני, יסבול מריחוק גדול של הילדים ממנו.
- כל מה שנאמר כאן, אולי לא יקרה. אבל אולי, גם כן יקרה.

- יש כעס של ילד להורים גרושים על ההורים ועל החיים. הכעס יושב בתוכו, גדל עם השנים, ההאשמה גדלה עם השנים, ומתפרצת בשלב מאוחר יותר על אחד מההורים או על שניהם.
- כשילד עצמו תהיה זוגיות, במידה רבה, הוא יתקרב להורים ולמשפחה של בת זוגו או בן זוגו, כי שם שקט ובטוח יותר. שם אין את המורכבות והבלגנים שיש עם ההורים שלי.
- יום אחד, כשההורים של מתגרשים, אני אמור להכיר בני זוג חדשים שלהם. לאבא יש בת זוג. לאמא יש בן זוג. בלגן ... לא בטוח עובד ... כעסים ... מורכבות. לפעמים לא. לפעמים ממש כן.
- נכון. "כולם מתגרשים". 35% מהכיתה שלי והחברים שלי. אבל זה לא מפחית מהסבל/כעס, מתחושת הבעסה, שלא מדברים עליה. בגלל ש"כולם עושים את זה" אז לא מדברים על הקריעה שיש בזה.
- ואז, לבני הזוג של ההורים שלי יש ילדים. ואני אמור להסתדר עם 2/3 אחים ביולוגיים שלי, ועוד 2/3 אחים של הבן זוג של אמא שלי, ועוד 2/3 אחים של הבת זוג של אבא שלי, כלומר הותקפתי בעוד כ 4 עד 6 מורכבויות של יחסים. נכון, זה יכול להיות Happy Happy. אבל זה מורכב מאוד. ואתה לא מוצא את המקום שלך לפעמים. או הרבה פעמים.
- ואז, את/ה, 50% מהזמן, אתם ההורים, גם בלי הילדים שלכם. געגוע. תחושת קריעה. תחושת כישלון. געגוע מטורף. בשבתות. בחגים. אתה קם בבוקר ואין ילדים. אתה הולך לישון, ואין ילדים בבית. 50% מהזמן. זה נורא ואיום. זה לא אמור להיות ככה.
- ילדים של הורים גרושים, מתגרשים בעצמם בסבירות גבוהה יותר. ראיתי בילדות שלי שההורים שלי עשו את זה. אז גם אני עושה את זה. לא ראיתי מודל לחיקוי, דוגמא אישית, של הורים שצלחו את זה. סטטיסטית, ילדים של הורים גרושים, מתגרשים יותר. זה עובר הלאה.

לילדים שלך (המתגרש/ת), ולנכדים שלך ... זה פירוק מתמשך לשנים קדימה.

- בכל אירוע שלי, כילד להורים גרושים, בבה"ס, בצבא, באוניברסיטה, בזוגיות, אני מפורק. מבולבל. לא נעים לי. ההורים + בני הזוג שלהם אמורים לבוא. איך זה יהיה? אי נעימות באוויר. וכל הרגעים המאושרים מרגשים שיש לי בחיים, מעורבים באי נעימות, מבוכה, מתח. זה נורא